

Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava

Sukladno članku 39. Poslovnika o radu Gospodarsko-socijalnog vijeća i njegovih radnih tijela, a u vezi članka 30. Poslovnika, Povjerenstvo za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava na 17. sjednici održanoj 9. srpnja 2012. godine razmatralo je nacrt konačnog prijedloga Zakona o kriterijima za sudjelovanje u tripartitnim tijelima i reprezentativnosti za kolektivno pregovaranje. Na osnovi rasprave i izjašnjavanja pojedinih članova Povjerenstva utvrđeno je sljedeće:

MIŠLJENJE

Članovi Povjerenstva za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava, predstavnici Vlade RH podržavaju nacrt konačnog prijedloga Zakona.

Članovi Povjerenstva za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava, predstavnici poslodavaca suzdržani su, međutim ukoliko bi zakonodavac prihvatio predloženu izmjenu odredbe čl. 2 nacrta prijedloga Zakona na način da udruga mora biti upisana minimalno 9 mjeseci prije dana podnošenja zahtjeva za utvrđivanje reprezentativnosti u registar udruga poslodavaca više razine, te da je u nju udruženo najmanje pet tisuća poslodavaca, spremni su podržati nacrt konačnog prijedloga Zakona.

Članovi Povjerenstva za zakonodavstvo, kolektivne pregovore i zaštitu prava, predstavnici sindikata ne podržavaju nacrt konačnog prijedloga Zakona.

IZDOJENO MIŠLJENJE MATICE HRVATSKIH SINDIKATA
--

Matici hrvatskih sindikata **nije prihvatljiv** Konačni prijedlog Zakona o kriterijima za sudjelovanje u tripartitnim tijelima i reprezentativnosti za kolektivno pregovaranje, **jer se sadržajem navedenog Zakona:**

- privilegiraju strukovni sindikati jamčenjem ulaska u pregovarački odbor toj posebnoj vrsti sindikata, čime se potiče daljnje rascjepkavanje sindikalne scene i rušenje modela industrijskih odnosa u RH;
- propisuje procedura utvrđivanja reprezentativnosti koja je dugotrajna, komplicirana i dovodi do ometanja i blokade kolektivnog pregovaranja, što će uz ograničavanje trajanja produžene primjene pravnih pravila iz kolektivnih ugovora na vrijeme od tri mjeseca (što je duplo kraće vrijeme od vremena potrebnog za utvrđivanje reprezentativnosti prema istom Zakonu) dovesti i do isteka odnosno nepostojanja kolektivnih ugovora;
- propisuje dirigirani model sastavljanja pregovaračkog odbora na strani sindikata i narušava načelo jedinstva volje pregovaračkog tima, a što djeluje pogubno na snagu sindikata u pregovorima;
- omogućava reprezentativnost i za sindikate koji ne naplaćuju članarinu čime se na izravan način omogućuje dumpinška konkurencija među sindikatima i time potkopavaju sindikati kao profesionalna udruženja;
- prenisko utvrđuje kriterij potrebnog broja zaposlenih radnika u udrugama sindikata više razine kao jedan od kriterija za njihovu reprezentativnost, čime se ne ide u smjeru poticanja kadrovskog ekipiranja i jačanja stručnih službi neophodnih za kvalitetno praćenje i sudjelovanje u tripartitnom dijalogu na nacionalnoj razini;

- intervenira u odredbe Zakonu o radu o produženoj primjeni pravnih pravila sadržanih u kolektivnim ugovorima te se ukidaju i druge odredbe Zakona o radu u dijelu o sindikatima i kolektivnim ugovorima (one koje se navode i druge koje se ne navode u Konacnom prijedlogu Zakona) – što stvara pravnu nesigurnost;
- derogira ugovorna volja stranaka kolektivnih ugovora koji su na snazi te se istovremeno ozakonjuju odredbe važećih kolektivnih ugovora koje su evidentno suprotne odredbama Zakona o radu.

Zbog gore navedenih načelnih primjedbi te drugih proceduralnih i/ili tehničkih primjedbi (o kojima smo se detaljno, u više navrata pisano očitovali Ministarstvu rada i mirovinskog sustava) **ocjenjujemo da je Konačni prijedlog Zakona o kriterijima za sudjelovanje u tripartitnim tijelima i reprezentativnosti za kolektivno pregovaranje još uvijek nepripremljen i neprihvatljivim za upućivanje u daljnju proceduru.**

IZDVOJENO MIŠLJENJE NEZAVISNIH HRVATSKIH SINDIKATA

Članak 3. Kriteriji reprezentativnosti udruga sindikata više razine za sudjelovanje u tripartitnim tijelima na nacionalnoj razini

Stavak 1.

Mišljenja smo kako jedan od kriterija za reprezentativnost na nacionalnoj razini mora biti postojanje područnih ureda udruge sindikata u najmanje 4 županije, pri čemu nepostojanje istih ne može biti kompenzirano činjenicom postojanja ureda sindikata udruženih u udruhu sindikata više razine. Ovo zbog toga što, primjerice, istupanje takvog sindikata iz središnjice ima za posljedicu gubitak reprezentativnosti središnjice. Ako propisujemo kriterije za središnjice, tada je mjerodavno jedino postojanje njezine odgovarajuće infrastrukture.

Dakle, predlažemo da podstavak 4 glasi.

4) ona ima područne urede u najmanje četiri županije.

Članak 6. Prava reprezentativnih udruga koje sudjeluju u tripartitnim tijelima na lokalnoj i područnoj (regionalnoj) razini

Protivimo se prijedlogu prema kojem pravo na zastupljenost u tripartitnim tijelima na lokalnoj razini pripada i sindikatima te smo mišljenja kako treba zadržati postojeći model koji se u praksi primjenjuje, a prema kojem samo sindikalne središnjice imaju pravo na zastupljenost i u lokalnim GSV-ima.

Članak 8. Kriteriji reprezentativnosti sindikata za kolektivno pregovaranje

Stavak 2.

Dizanjem cenzusa za reprezentativnost na *najmanje 20 posto radnika članova od ukupnog broja sindikalno organiziranih radnika* postiže se učinak potpuno suprotan onome koji predlagač iznosi u obrazloženju ovog zakonskog prijedloga, a to je poticanje kolektivnog pregovaranja.

Naime, držimo potpuno neprihvatljivim i u končanici suprotnim konvencijama Međunarodne organizacije rada te Europskoj socijalnoj povelji stav Vlade RH o tome da je njezin zadatak kroz ovaj Zakon okrupnjivati sindikalnu scenu te time pozitivno utjecati na kolektivno pregovaranje. Sloboda sindikalnog udruživanja i djelovanja vrednote su koje proizlaze iz međunarodnih akata, kao i Ustava RH i Vlada ih je dužna poštovati, a ne na iste na bilo koji način utjecati. To znači da su jedino sindikati ovlašteni odlučivati o svom djelovanju, mogućem okrupnjivanju, kao i o razjedinjavanju. Nikakvim oktroiranim metodama to nije dopušteno, a niti moguće postići. Europska socijalna povelja traži da zakonom propisani kriteriji reprezentativnosti budu objektivni i razumni, a držimo da ovako predloženi ne udovoljavaju niti jednom od navedenih kriterija.

U svjetlu predloženog cenzusa od 20 posto čini se potpuno nerazumnim i suprotstavljenim imati istovremeno važeće odredbe ZOR-a prema kojima 10 punoljetnih poslovno sposobnih fizičkih osoba može osnovati sindikat, a onda se tako osnovanom sindikatu kroz visoki prag reprezentativnosti onemogućava njegova temeljna zadaća, a to je kolektivno pregovaranje. Postavljanje ovako visokog praga reprezentativnosti ukazuje na mogućnost nedovoljne upućenosti Vlade u predmetnu problematiku, a to s pravom otvara sumnju da tako iskazana briga za dobrobit sindikata zapravo vuče u potpuno suprotnom pravcu.

Visok i krajnje nepovoljan prag reprezentativnosti proizvest će najveće probleme tamo gdje i trenutno imamo najnižu stopu sindikalne organiziranosti i najmanju pokrivenost kolektivnim ugovorima, a to je privatni sektor. Predloženo rješenje predstavlja Vladin korak preko zamišljene fine granice suživota sindikata i države, a istovremeno isti neće utjecati na voljnost poslodavaca za kolektivno pregovaranje. Upravo suprotno, nemogućnost udovoljavanja kriteriju reprezentativnosti lišava radnike mogućnosti za kolektivno pregovaranje. Europska socijalna povelja potiče na poduzimanje pozitivnih mjera kako bi se potaklo kolektivno pregovaranje, ukoliko ono spontano nije dovoljno razvijeno. No, predloženi kriterij reprezentativnosti nipošto nije takva pozitivna mjera, nego upravo suprotno. Pored toga, Povelja traži da propisani kriterij ne smije zadirati preširoko u pravo sindikata na efektivno sudjelovanje u kolektivnom pregovaranju, a on upravo to čini, jer visoki prag isključuje veliki broj sindikata iz procesa kolektivnog pregovaranja. Sve navedeno nastavno otvara put poslodavcima urediti ključna pitanja kolektivnog radnog prava pravilnicima o radu, što je opet suprotno praksi EU, čime je temeljna svrha postojanja sindikata, sklapanje kolektivnih ugovora, dovedena u pitanje.

Ovako relativno visoko postavljen prag pokušava se obrazložiti time kako će to dovesti do okrupnjavanja sindikata, kako će to osnažiti granske sindikate i gransko kolektivno pregovaranje, a sve skupa ojačati sindikate. No, činjenica je kako niti do sada nisu svi sindikati na pojedinom području ili razini za koje se pregovara bili uključeni u pregovore pa ih to nije „natjeralo“ na međusobno udruživanje. Dapače. Osim toga praksa pokazuje kako, nerijetko, upravo poslodavačka strana izbjegava gransko kolektivno pregovaranje, a kad se ono i dogodi, tada se pregovara do visine objektivno moguće najslabijoj karici u lancu te poslodavačke grane. Kad više od prava utvrđenih na razini grane sindikati pokušaju ugovoriti kod „boljestojećeg“ poslodavca kolektivnim ugovorom na njegovoj razini, tada se od tog poslodavca najčešće pregovaranje opstruira na različite načine. Tako su, pragmatično, sindikati često usmjeravani izravno na pregovaranje na razinu poslodavca, a ne grane. To je hrvatska realnost i ovaj zakon je treba prepoznati i uvažiti.

Ovakav prag od 20 posto neće preusmjeriti niti preurediti pregovaranje, već će, dapače, dodatno oslabiti sindikalnu stranu za samo pregovaranje onemogućavanjem više sindikata za pregovaranje. Dizanjem praga dodatno će se pogodovati smanjivanju, a ne povećavanju intenziteta kolektivnog pregovaranja. U ovim hrvatskim uvjetima bi dapače možda realnije bilo čak i smanjiti prag za reprezentativnost sindikata za kolektivno pregovaranje na 7-8 posto od ukupnog broja sindikalno organiziranih članova. Tu ne može i ne smije biti usmjeravanja ni na tzv. „delegiranu reprezentativnost“ (pri tome sindikat na razini poslodavca gdje ima relativno mali broj članova i nije pravi reprezentativni predstavnik radnika na toj razini pregovaranja, svoju reprezentativnosti crpi, delegira sa neke druge razine, od nekog drugog poslodavca ili poslodavaca na razini grane ili sektora), već isključivo na reprezentativnost za razinu ili područje za koje se pregovara.

Zbog svega toga „visoki prag“ ili „delegirana reprezentativnost“ (koju ovaj prijedlog Zakonani ne predlaže) postaju ozbiljna smetnja olakšavanju kolektivnog pregovaranja, odnosno pristupu sindikata kolektivnom pregovaranju, a što je jedna od temeljnih svrha organiziranja i postojanja sindikata.

Mišljenja smo kako prag reprezentativnosti sindikata za kolektivno pregovaranje treba biti *više od 10 posto sindikalno organiziranih radnika*, jer se takvim pragom utječe i na lakše sastavljanje pregovaračkog odbora, na području ili razini na kojoj djeluje više sindikata.

Zbog navedenog predlažemo da dio teksta „...ima najmanje 20 posto radnika članova...“ bude zamijenjen tekstem „...ima više od 10 posto radnika članova...“.

Članak 9. Pregovarački odbor sindikata za kolektivno pregovaranje

Stavak 3.

Sastavljanje pregovaračkog odbora u situaciji kada ne postoji dogovor sindikata trenutno predstavlja jedan od većih problema procesa kolektivnog pregovaranja. Međutim, čini se kako pozitivnog rješenja i dalje nema. Postavljanjem objektivno vrlo visokog praga za reprezentativnost „općih“ sindikata te omogućavanjem izravnog ulaska u pregovarački odbor predstavnika reprezentativnog strukovnog sindikata, problem postaje sve udaljeniji od rješenja, a time i deklarirana svrha zakona ponovno biva dovedena u pitanje.

Naime, uz ovakve kriterije postoji teoretska mogućnost da pregovarački odbor većinski bude sastavljen od članova strukovnih sindikata, što će predstavljati signal da je osnivanjem strukovnog sindikata lakše ući u pregovarački odbor. Time još više postaje apsurdan kriterij reprezentativnosti „općih“ sindikata, budući u praksi može značiti da „opći“ sindikat sa nekoliko stotina ili tisuća članova ne uđe u pregovarački odbor zbog neispunjavanja praga reprezentativnosti, a strukovni s nekoliko desetaka članova uđe. Ovakvo rješenje daje prednost jednih sindikata pred drugima, strukovnih pred „općima“, stavlja ih u međusobno neravnopran položaj i ne doprinosi okrupnjavanju sindikalne scene, već upravo suprotno njezinom dodatnom fragmentiranju.

PRIMJEDBA NA AMANDMAN PREDLAGATELJA

Članak 11. Stavak 3.

Ovlasti za kolektivno pregovaranje i sklapanje kolektivnog ugovora

Kada je riječ o pregovorima za sklapanje kolektivnog ugovora koji će se primjenjivati na više područja prema NKD-u, predlažemo da se Zakonom jasno utvrdi kako će se pregovarački odbor sastaviti na način da će u njega ući predstavnici svakog od reprezentativnih sindikata po pojedinom području. Takvo rješenje smatramo pravičnim te platformom za zastupljenost različitih interesa, što je nužno u situacijama kada se pregovara za više područja. Osim toga, što je izuzetno važno uzimajući u obzir aktualna zakonska rješenja, ovakvim uređenjem izbjeci će se arbitrarnost Povjerenstva te mogućnost donošenja različitih odluka u bitno sličnim situacijama.

Zbog navedenog predlažemo izmjenu stavka 3. na način da isti glasi:

„(3) Sastav pregovaračkog odbora sindikata iz stavka 2. ovog članka Povjerenstvo će utvrditi na način da svako područje za koje se pregovara o sklapanju kolektivnog ugovora bude zastupljeno s najmanje jednim predstavnikom svakog reprezentativnog sindikata koji djeluje na tom području, a do najviše jedanaest članova.“

Članak 19. Stavak 2.

Zahtjev za utvrđivanje reprezentativnosti sindikata za kolektivno pregovaranje

Protivimo se prijedlogu prema kojem poslodavac ima pravo podnijeti zahtjev za utvrđivanje reprezentativnosti sindikata za kolektivno pregovaranje. Kolektivno pregovaranje pravo je sindikata i njegova temeljna zadaća i jedini tko ima pravo i interes utvrđivati reprezentativnost jest sam sindikat, odnosno ostali sindikati u postupku osporavanja.

Članak 20. Rad povjerenstva

U odnosu na člankom utvrđene rokove u kojima se odlučuje o reprezentativnosti smatramo kako su isti predugi, te ih je potrebno skraćivati. Naime, iz odredbe ovog članka proizlazi,

uključujući postupak pred upravnim sudom, kako bi vrijeme potrebno za odlučivanje o reprezentativnosti moglo biti i 4 mjeseca, što je predugo i u kontekstu prijelaznih završnih odredba ovog zakona i duže od predviđenog trajanja produljene primjene pravnih pravila, a što bi u praksi moglo dovesti do situacije isteka kolektivnog ugovora, a da na određenom području ili razini nije niti oformljen pregovarački odbor, a kamoli ispregovaran i zaključen novi kolektivni ugovor.

Članak 21. Stavak 4.

Smatramo kako nema potrebe za mijenjanjem odredbe članka 253. Zakona o radu na način kako je to predloženo, jer ista nije ni na koji način u suprotnosti sa sadržajem ovog zakona, nego je istu potrebno preformulirati da glasi:

„Stranke kolektivnog ugovora, o čijem sklapanju je pregovarao pregovarački odbor sindikata čija je reprezentativnosti utvrđena sukladno posebnom propisu, mogu biti, na strani poslodavaca jedan ili više poslodavaca ili njihove udruge, a na strani radnika jedan ili više sindikata ili njihove udruge, koje su spremne i sposobne sredstvima pritiska štiti i promicati interese svojih članova prilikom pregovora o sklapanju kolektivnih ugovora na području ili razini za koje se kolektivni ugovor sklapa.“

Spremnost sredstvima pritiska štiti i promicati interese svojih članova, u smislu prava na štrajk, važno je sredstvo na strani sindikata te isto mora biti prepoznato i jasno deklarirano i nadalje u ZOR-u.

Rješenjima u ovom Zakonu se neizravno ozbiljno zadire u pravo sindikata na organiziranje štrajka, a uzimajući u obzir činjenicu da se kroz ZOR pravo na štrajk vezuje uz zaštitu kolektivnih interesa u procesu kolektivnih pregovora, a koje je odredbama ovog Zakona postaje ekskluzivno pravo reprezentativnog sindikata, to znači da reprezentativnost postaje faktor ograničavanja prava na štrajk.

U kakvom odnosu međusobno stoje instituti pristupanja kolektivnom ugovoru i proširenja primjene kolektivnog ugovora s jedne strane i reprezentativnost sindikata s druge strane? Hoće li sindikat koji je sudjelovao u kolektivnim pregovorima, no odbije potpisati kolektivni ugovor imati pravo organizirati štrajk? Što je s pravom na štrajk onog sindikata koji nije sudjelovao u kolektivnim pregovorima jer nije ispunjavao kriterij reprezentativnosti.

Članak 27.

Mijenjanje ZOR-a kroz odredbe ovog Zakona neprihvatljiv je postupak, koji vodi velikoj pravnoj nesigurnosti i nastavlja praksu koju treba izbjegavati. Ovakvom praksom izmjena zakona postaje nemoguće pratiti ionako živu zakonodavnu aktivnost. Činjenica pravne nesigurnosti ogleda se i u tome što je obrazloženje predlagača za ovakav postupak da ne želi „otvarati“ ZOR. Pitamo se što je u tome loše, kad je to ionako učinjeno, samo na prijevaran način. Odredbe ZOR-a o produljenoj primjeni pravnih pravila sadržanih u kolektivnim ugovorima mogu se mijenjati samo kroz ZOR-a u kojem su i sadržane, pa ako Vlada želi, navedeno treba i predložiti.

Sindikalni stav je da navedena odredba svojim sadržajem, ni na koji način nije pogodovala nastanku tzv. vječnih kolektivnih ugovora, a postojanje kojih i jest glavni motiv Vlade za njenom izmjenom. U svom izričaju važeći članak 262. ZOR-a daje mogućnost ugovornim stranama autonomno urediti pitanje do kada će se po isteku kolektivnog ugovora, njegova pravna pravila produljeno primjenjivati. Pri tome je sve ugovoreno u rasponu od isključenja produljene primjene istih, pa do njihove primjene do sklapanja novog kolektivnog ugovora u skladu s tom odredbom.

Ovim Zakonom, međutim, predlagač izravno zadire u autonomiju ugovornih strana ograničavajući vrijeme važenja produljene primjene pravnih pravila na 3 mjeseca od isteka kolektivnog ugovora, isključujući pri tome mogućnost drugačijeg, povoljnijeg dogovora stranaka kolektivnog ugovora. Upravo ovakvo rješenje predstavlja grubo zadiranje u

autonomiju volje ugovornih strana, jer ma što bio rezultat kolektivnog pregovaranja, isto neće biti moguće primijeniti. To je ukidanje prava na autonomno reguliranje kolektivnih radnih odnosa, a kolektivni ugovor u budućnosti više neće biti rezultat volje ugovornih strana.

Navedeno rješenje ozbiljno narušava koncept kolektivnog radnog odnosa kao ugovornog odnosa te predstavlja administrativno zadiranje u slobodu kolektivnog pregovaranja. **Rješenje prema kojem se isključuje primjena povoljnijeg prava predstavlja napuštanje važnog instituta radnog prava kada je riječ o ugovaranju produljene primjene smatramo dodatnim zadiranjem u autonomiju ugovornih strana.**

IZDOJENO MIŠLJENJE SAVEZA SAMOSTALNIH SINDIKATA HRVATSKE

Prvenstveno, Savez samostalnih sindikata Hrvatske se protivi odredbi članka 26. i 27. Nacrta konačnog prijedloga Zakona o kriterijima za sudjelovanje u tripartitnim tijelima i reprezentativnosti za kolektivno pregovaranje, odnosno protivimo se ukidanju članaka 253., 254 i 262. Zakona o radu ovim Zakonom jer takav postupak vodi u pravnu nesigurnost. Posebno se protivimo odredbama članka 27. Nacrta konačnog prijedloga Zakona jer se time ograničava sloboda ugovaranja, što može imati ustavnopravne posljedice.

Savez samostalnih sindikata Hrvatske daje slijedeće primjedbe i prijedloge na Nacrt konačnog prijedloga Zakona o kriterijima za sudjelovanje u tripartitnim tijelima i reprezentativnosti za kolektivno pregovaranje:

1. U stavku 1. članka 8. predlažemo da se brišu riječi „poslodavac odnosno udruga poslodavaca“ a da ostanu samo sindikati koji nisu postigli pisani sporazum mogu pred Povjerenstvom za utvrđivanje reprezentativnosti pokrenuti postupak utvrđivanja reprezentativnosti sindikata u skladu s ovim Zakonom.

Ovo predlažemo, jer se radi o međusindikalom odnosu u kojem isti nisu uspjeli dogovorno urediti svoje odnose i međusobno si priznati reprezentativnost, pa cijenimo da u tom odnosu nema mjesta za miješanje poslodavaca odnosno udruga poslodavaca. Odnos među sindikatima je autonoman i zaštićen od miješanja i nadzora poslodavaca.

2. Predlažemo da se stavak 2. članka 8. dopuni sa slijedećom rečenicom: „Reprezentativnost sindikata utvrđena na višoj razini primjenjuje se i na nižoj razini“.

Prijedlog smatramo opravdanim jer pravnu osobnost imaju sindikati koji djeluju na višoj razini, dok na nižoj razini djeluju samo organizacijski dijelovi sindikata koji svoju reprezentativnost „povlače“ iz pravne osobnosti sindikata.

3. S obzirom da je stavkom 3. članka 9. prihvaćen naš prijedlog, suglasni smo da se u stavku 3. članka 8. kriterij „najmanje četrdeset posto radnika članova od ukupnog broja radnika iste struke i zanimanja zaposlenih kod poslodavaca koji posluju na području za koje se sklapa kolektivni ugovor“ snizi na „najmanje trideset posto ...“

4. Stavak 4. članka 10. ocjenjujemo nepotpunim jer se postavlja pitanje što će se desiti ako sindikat, iako je dužan dostaviti poslodavcu odnosno udruzi poslodavaca i ministarstvu nadležnom za rad pismenu izjavu o svom odbijanju sudjelovanja u kolektivnom pregovaranju, isto ne učini.

Predlažemo da se stavak 4. dopuni na način da se odredi rok npr. osam dana u kojem je sindikat dužan dostaviti pismenu izjavu o svom odbijanju sudjelovanja u kolektivnom pregovaranju, a u slučaju da to ne učini smatrati će se da ju je dostavio.

Ovaj prijedlog smatramo učinkovitijim od prijedloga da se isto kao prekršaj propiše u članku 25, jer za utvrđivanje i sankcioniranje prekršaja treba provoditi postupak, a u ovom slučaju ne.

5. Predlažemo da se stavak 2. članka 12. dopuni s riječima „odnosno djelatnosti prema posebnom propisu“, a stavak 4. istog članka da se dopuni s riječima „sukladno Nacionalnoj klasifikaciji djelatnosti odnosno djelatnostima određenim posebnim propisom“.

Ovaj prijedlog proizlazi iz različitosti područja, odjeljaka i skupina prema Nacionalnoj klasifikaciji djelatnosti i djelatnosti prema posebnim propisima kao što je npr. Zakon o građenju gdje se kao djelatnosti navode građenje, projektiranje i nadzor i kao takve se upisuju u sudski registar.

6. Stavak 5. članka 21. glasi: „Ako na području za koje se pregovara o sklapanju kolektivnog ugovora djeluje i sindikat iz članka 8. stavka 3. ovog Zakona, kolektivni ugovor neće biti važeći ako ga na strani radnika potpiše samo sindikat odnosno sindikati iz članka 8. stavka 3. ovog Zakona“.

Postavljamo pitanje: da li iz stipulacije ovog članka proizlazi, argumentum a contrario, da ako na području za koje se pregovara o sklapanju kolektivnog ugovora ne djeluje sindikat djelatnosti, da sindikat iz članka 8. stavka 3. ovog Zakona može sklopiti kolektivni ugovor?

Predlažemo preciznije odrediti ovaj stavak.

Savez samostalnih sindikata Hrvatske predlaže odgodu drugog saborskog čitanja ovog Nacrta konačnog prijedloga Zakona za jesensko zasjedanje, a kako bismo do tada još mogli raditi na prijedlozima poboljšanja zakonskih rješenja.

IZDVOJENO MIŠLJENJE SSSH U ODNOSU NA PREDLOŽENE AMANDMANE VLADE RH

1. Amandman I. – nije u skladu sa stavkom 1. članka 1. i člankom 6. Nacrta konačnog prijedloga Zakona, te isto valja uskladiti radi jednoobrazne primjene i tumačenja odredbi
2. Amandman II. – SSSH smatra da je dio stavka 6. članka 9. koji govori o „posebnim pravima njihovih članova“ diskriminatoran u odnosu na nečlanove sindikata i u odnosu na članove drugih sindikata.
3. Amandman VII – SSSH smatra da ministarstvo nadležno za rad treba voditi posebnu evidenciju i reprezentativnih udruga poslodavaca za kolektivno pregovaranje.

IZDVOJENO MIŠLJENJE UDRUGE RADNIČKIH SINDIKATA HRVATSKE

Članak 11. stavak 3. – prijedlog

Sastav pregovaračkog odbora sindikata iz stavka 2. ovog članka Povjerenstvo će utvrditi na način da svako područje za koje se pregovara o sklapanju kolektivnog ugovora bude zastupljeno s jednim članom, predstavnikom sindikata sukladno stavku 2., 3. i 4. članka 8., a da se preostali članovi pregovaračkog odbora utvrde temeljem razmjernog broja radnika članova svakog sindikata koji djeluje na području za koje se kolektivno pregovara u odnosu na broj ukupno sindikalno organiziranih radnika na područjima za koje se pregovara, a do najviše jedanaest članova.

**Koordinatorica Povjerenstva
Mirela Bojić, v.r.**